

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: O. L.**, zastoupen Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem, se sídlem Na Jíkalce 13, Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, č. j. 59 Az 80/2003 - 37 ze dne 16. 11. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, č. j. 59 Az 80/2003 - 37 ze dne 16. 11. 2004, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 2958/VL - 20 - 17 - 2002 ze dne 8. 7. 2002, kterým nebyl stěžovateli podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a kterým bylo zároveň vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že krajský soud se stěžovatelovou situací dostatečně nezabýval z pohledu splnění podmínek pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. S ohledem na problémy, které mu způsobují jeho věřitelé, kteří stěžovatele vydírají, by bylo namístě zvážit, zda stěžovateli neposkytnout ochranu, jíž se mu v zemi jeho původu nedostane. Tato skutečnost společně s faktem, že na území České republiky žije spořádaným

životem, jsou dostatečným důvodem pro udělení tzv. humanitárního azylu. Stěžovatel z toho dovozuje, že krajský soud, který ve věci rozhodoval, nesprávně posoudil právní otázku splnění podmínek pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil témuž soudu k dalšímu řízení; zároveň stěžovatel navrhuje, aby jím podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti poukázal na skutečnost, že stěžovatel nepožádal o azyl ihned po přicestování na území České republiky, ale až po cca dvou a půl letech, přitom během této doby pobýval na území České republiky nelegálně. Kasační stížnost je dle žalovaného nedůvodná a žalovaný navrhuje její zamítnutí.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil zejména následující pro posouzení této právní věci rozhodující skutečnosti: stěžovatel přicestoval do České republiky v situaci, kdy po něm v zemi jeho původu vymáhali věřitelé jeho peněžitý dluh a kdy stěžovatel napsal v místním tisku v zemi svého původu článek o vysokém úředníkovi ve městě O. a byl za to perzekuován. Stěžovatel ve svém článku napsal, že příslušný úředník ukradl na hřbitově pomníky. Stěžovatel byl propuštěn ze zaměstnání, bylo mu opakovaně vyhrožováno a byl vyzýván, aby nadále nepublikoval. O pomoc místních orgánů v zemi svého původu nepožádal, byl přesvědčen o korupci v jejich řadách. S tou se stěžovatel setkával běžně. V roce 1999 tedy stěžovatel opustil zemi svého původu, poté se tam vrátil, půjčil si peníze, neboť chtěl vydávat vlastní časopis, přitom když se vracel s půjčenými penězi od věřitelů, byl okraden. Věřitelé však bez ohledu na tuto skutečnost požadovali vrácení peněz, v opačném případě mu vyhrožovali usmrcením. V lednu roku 2000 proto stěžovatel vycestoval zpět do České republiky, od té doby zde nelegálně pobýval až do června roku 2002, kdy požádal o azyl. Žalovaný stěžovatelem uváděné skutečnosti nepodřadil pod žádný z azylových důvodů a stěžovateli azyl neudělil. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, v níž uvedl, že se nemůže do země svého původu vrátit, neboť nesouhlasí s politikou a bojí se, že si to s ním věřitelé „fyzicky vypořádají“, poté žalobu doplnil o údaje, kterými popisoval situaci v zemi svého původu a tvrdil, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Krajský soud jeho žalobu přezkoumal z pohledu splnění podmínek podle § 12 zákona o azylu, rovněž se zabýval splněním podmínek pro konstataci existence překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu a ani ty neshledal. Žaloba tedy byla nyní napadeným rozsudkem zamítnuta. Stěžovateli byl rozsudek doručen dne 3. 1. 2005, ten jej napadl kasační stížností dne 10. 1. 2005.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení rozhodnutí, proti kterému směřuje (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je podána z důvodu tvrzené nezákonnosti napadeného rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a je přípustná.

Nejvyšší správní soud tedy podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. napadený rozsudek přezkoumal v rozsahu kasační stížnosti, vázán uplatněným kasačním důvodem, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Namítá-li stěžovatel, že se krajský soud stěžovatelovou situací dostatečně nezabýval z pohledu splnění podmínek pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a tím se dopustil

nezákonnosti, pak této námitce Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit. Soud je v rámci přezkumu správních rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. vázán rozsahem žaloby a jí uplatněnými žalobními body. Ty jsou dány tvrzenými důvody nezákonnosti napadaného rozhodnutí správního orgánu. Jsou to tedy podle § 75 odst. 2 s. ř. s. zásadně toliko tvrzení obsažená v žalobě, jimiž účastník správního řízení (v tomto případě stěžovatel) míří na konkrétní pochybení, jichž se měl správní orgán (v tomto případě žalovaný) dopustit, a jimiž tak determinuje rozsah přezkumu, jak jej má soud uskutečnit. Netvrdil-li stěžovatel v žalobě, že by žalovaný pochybil při rozhodování o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu a omezil-li se toliko na námitky obecného charakteru, jimiž však dovozoval toliko nesprávné posouzení splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, pak se otázkou tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu krajský soud zabývat neměl, neboť tato otázka přesahovala rozsah přezkumu, jak jej stěžovatel v žalobě vymezil. Nečinil-li tak, pak se stěžovatelem nyní namítané nezákonnosti nedopustil.

Vyčerpali-li Nejvyšší správní soud shora uvedenou námitku stěžovatele, jež byla námitkou jedinou, pak uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu